

УДК 351

Артем'єв Олександр Сергійович

аспірант кафедри державного управління і місцевого самоврядування
Херсонського національного технічного університету

УЗАГАЛЬНЕННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ ТА ТЕОРЕТИЧНИХ ПІДХОДІВ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ»

***Анотація.** У статті опрацьовано теоретичні підходи до визначення поняття «механізми державного управління». Узагальнено наявні наукові підходи до класифікації механізмів державного управління. Обґрунтовано зміст і структуру механізмів державного управління.*

***Ключові слова:** механізм державного управління; структура механізму державного управління; класифікація механізмів державного управління.*

Artemyev A.S. The generalization of the classification and theoretical approaches to the definition of the concept of «Mechanism of public administration».

***Annotation.** The article deals with the theoretical approaches to the definition of the concept of "mechanisms of public administration". The available approaches to the classification of public administration mechanisms are generalized. The content and structure of the mechanisms of public administration are substantiated.*

***Key words:** state governance mechanism; structure of the mechanism of public administration; classification of mechanisms of public administration.*

Постановка проблеми в загальному вигляді. Практика державного управління потребує осмислення теоретичних засад механізмів державного управління. Без розкриття категорії «механізми державного управління» неможливо вирішити проблему підвищення його ефективності, адже ефективність системи державного управління залежить від наявності ефективних функційних механізмів, що дозволяють забезпечити скоординоване, цілеспрямоване та дієве керівництво суспільними процесами держави; належний організаційно-управлінський вплив на суспільний розвиток держави; реалізацію цілей та завдань державного управління – як загальних, так і персоніфікованих, які слід вирішувати в конкретних сферах суспільного життя. У зв'язку цим практична значущість та актуальність

проблеми визначення змісту механізмів державного управління та їх класифікації не викликає сумнівів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До питань щодо смислового наповнення поняття «механізм державного управління» та його сутнісних характеристик зверталися та звертаються українські й зарубіжні науковці. Уже класичними в цій царині стали праці таких дослідників, як Г. Атаманчука, В. Бакуменка, В. Білоус, Н. Нижник. Останнім часом інтерес науковців до цього питання також не послаблюється, адже загальноприйнятого визначення як самого поняття «механізм державного управління», так і підходів щодо його складових, класифікації тощо в науці немає. З огляду на це кожен науковець розглядає механізми державного управління з погляду управлінської проблеми, яку намагається вирішити.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Термін «механізми державного управління» є досить широко вживаним, однак сутність, зміст і структура його не розкриті, різні науковці і практики розуміють його по-різному, інколи навіть суперечливо.

Формування цілей статті. Саме тому метою статті є опрацювання теоретичних підходів до визначення поняття «механізми державного управління». Згідно з поставленою метою визначено такі завдання: здійснити аналіз поглядів науковців на трактування поняття «механізми державного управління» та узагальнити наявні підходи до класифікації механізмів державного управління.

Виклад основного матеріалу. Розглядаючи сутність поняття «механізм державного управління», тлумачні словники та сучасні дослідники у сфері державного управління спочатку звертаються до етимології самого слова «механізм», що походить від гр. *mechanē* – «машина, знаряддя» [10; 14, 18].

У тлумачних словниках, даючи пояснення слова «механізм», прив'язують його, як правило, до технічної галузі. Так, у Тлумачному словнику української мови термін «механізм» визначено в кількох значеннях: як пристрій, що передає або перетворює рух; те саме, що машина; внутрішня будова, система чого-небудь; сукупність станів і процесів, з яких складається певне фізичне, хімічне та інше явище [20, с. 317].

Такі визначення цього поняття державного управління надають тільки певні абрисы для дальшого їх наповнення смислом, властивим саме цій науці. Так, дослідники у сфері державного управління Н. Нижник, С. Мосов та Г. Леліков зазначають, що механізм становить собою сукупність дій, які забезпечують здійснення кожного етапу головного процесу. Крім того, названі науковці з метою розширення смислового навантаження цього поняття з управлінського погляду дають визначення вже терміна «механізм управління» як складової системи управління, що забезпечує вплив на чинники, від стану яких залежить результат діяльності управлінського об'єкта. Крім того, учені зазначають, що механізм управління є засобом організації суспільними справами, де взаємопов'язані методи, засоби і принципи управління, що й забезпечує ефективну реалізацію цілей управління [4, сс. 254, 235].

Тобто, якщо визначати поняття «механізм» з погляду державного управління, то його можна розуміти як систему певних важелів, засобів, станів, взаємопов'язаних методів, принципів, критеріїв управління для вирішення певної управлінської проблеми.

Розглянувши складові поняття, дослідники з різних галузей науки надають різноманітні визначення механізмів державного управління. Так, у юридичній літературі визначають механізм державного управління як сукупність державних органів, організованих у систему для виконання цілей (завдань) державного управління відповідно до їх правового статусу, та

системи правових норм, що регламентують процес реалізації названими органами свого функціонального призначення [6, с. 46-47]. Тобто таке визначення механізму державного управління включає в себе складові – організаційну в значенні сукупності державних органів, а також правову як систему правових норм.

Дослідник В. Білоус вважає, що механізм державного управління є системою певних ланок, що забезпечують вплив держави на суспільство, усі його організації, на кожного громадянина, їхню діяльність і поведінку на основі Конституції, законів, правил і норм, прийнятих у державі [13, с. 315]. На його думку, структура механізму державного управління включає в себе: формування легітимного суб'єкта та інституційної ієрархії державного управління; розроблення стратегічного курсу й ухвалення державних рішень; адміністративні органи і різноманітні засоби реалізації управлінських рішень; органи контролю та арбітражу, забезпечення «зворотного зв'язку» з об'єктами управління. Таким чином, дослідник до складу механізму державного управління включає, крім організаційної складової, ще й політичну. Такий підхід видається нам слушним, адже без визначення проблеми та ухвалення управлінського рішення щодо потреби її вирішення жоден механізм державного управління діяти не почне.

Фахівці у сфері державного управління також підтверджують думку, що механізм державного управління – це система певних складових. Так, О. Сюта визначає термін «механізм державного управління» як систему засобів впливу суб'єктів державного управління на об'єкт та їх взаємодії, додаючи, що складовими механізму державного управління є структурна (система державних органів управління) та нормативно-правова (сукупність відповідних правових норм) компоненти [19, с. 272-273].

Уважаємо також слушним твердження, що механізм державного управління як складова системи державного управління є однією із ланок

взаємозв'язку між суб'єктом та об'єктом державного управління. Суб'єктом управління при цьому є спеціально створений орган, організація чи суспільство загалом, що впливають на керовану систему з метою забезпечення її функціонування і руху до заданої мети. Суб'єкт управління здійснює управлінську й організаційну роботу, ухвалює рішення й забезпечує досягнення поставлених цілей [21, с. 163]. Своєю чергою, об'єкт державного управління є визначальним елементом системи управління, якому адресовано управлінський вплив з боку суб'єкта управління [4, с. 260].

Дослідник у галузі державного управління Л. Приходченко також зазначає, що механізм державного управління становить собою єдину систему, яка складається з конкретних управлінських механізмів. Механізм же державного управління як складна категорія управління включає: цілі управління, елементи об'єкта та їх зв'язки, на які здійснюється вплив, діяння в інтересах досягнення цілей; методи впливу; матеріальні і фінансові ресурси управління, соціальний та організаційний потенціали [14, с. 65, 68].

О. Радченко вважає, що «класифікувати механізми державного управління можна за сферами життєдіяльності суспільства, функціональним призначенням, рівнем державного впливу, суб'єктом управління тощо» [16, с. 68]. К. Кандагура пропонує такі механізми державного управління: політичний, економічний, правовий, мотиваційний, організаційний, соціальний, комплексний. Крім того, науковець виокремила суб'єкти державного управління, що впливають через методи, ресурси та засоби на об'єкт державного управління з метою реалізації відповідних цілей [7].

Автори навчального посібника «Державні організації як складова механізму держави» зазначають, що система органів державного управління як суб'єкт управління є основним елементом механізму державного управління. На їхню думку, до механізму державного управління як потрібний елемент доцільно включити систему правових норм. Оскільки

чинники державного управління можуть мати економічну, соціальну, організаційну, політичну й правову природу, то комплексний механізм державного управління має становити систему економічних, мотиваційних, організаційних, політичних і правових механізмів [1, с. 37-39]. Тобто зазначені дослідники також акцентують увагу на входженні до механізму державного управління правової й організаційної складових як похідних від різнобічних чинників державного управління.

У «Словнику термінів і понять з державного управління» В. Малиновський визначає механізми державного управління як сукупність засобів організації управлінських процесів та способів впливу на розвиток керованих об'єктів, що базуються на принципах наукової обґрунтованості, об'єктивності, цілісності, узгодженості з використанням відповідних методів управління, спрямованих на реалізацію цілей державного управління (наприклад, процедури проведення контролю, етапи ухвалення державно-управлінських рішень, політичне прогнозування, методи державного управління, технології зв'язків з громадськістю тощо) [12, с. 108]. Тобто дослідник вказує на чинники – принципи та методи, за допомогою яких можливо поліпшити дієвість механізму державного управління.

Розглядаючи цю проблему, дослідник І. Кривенко пропонує трактувати механізм державного управління як сукупність логічних зв'язків, процедур, що описують у соціальних системах процес «організації згори» (тобто зовнішні впливи на систему) чи процес управління. Або в більш узагальненому вигляді – як спосіб перетворення інформаційних управлінських впливів на зміну об'єкта управління з метою його розвитку [11, с. 9], що вимагає раціональної бюрократії й оптимального розподілу повноважень і відповідальності. При цьому слід урахувувати, що кожна система на певному етапі розвитку характеризується визначеним рівнем процесів організації (управління) та самоорганізації (самоврядування). Цей

рівень виявляється в ступені розподілу повноважень і відповідальності між системою управління (державою) і об'єктом управління (суспільством). Таке трактування механізму державного управління, на нашу думку, ще раз вказує, що без дієвих правової та організаційної складових досягти такої відповідності буде досить важко.

О. Коротич зазначає у своїх дослідженнях [8-9], що державний механізм управління має розглядатися як сукупність взаємоузгоджених методів управління, через використання яких здійснюється практичний, організаційний та регулювальний вплив держави на суспільну життєдіяльність людей для досягнення певної мети. Відповідно ж до набору методів управління, що входять до складу конкретного державного механізму управління, можуть бути виокремлені адміністративні (організаційно-розпорядчі), правові, економічні, політичні, соціально-психологічні, морально-етичні та комплексні державні механізми управління. Дослідниця вважає, що механізми здійснення процесу державного управління можна диференціювати залежно від того, органи якої гілки державної влади в ньому задіяні як суб'єкти управління. До того ж механізми формування та взаємодії складових системи державного управління надають можливість дослідити процеси формування різних систем державного управління в історичному аспекті (включаючи зміни взаємовідносин між окремими елементами), проаналізувати відмінності, докладно розглянути системи державного управління в кожній державі як щодо їх первинного формування, так і щодо поточного призначення або виборів нових представників влади.

Науковці В. Бакуменко та В. Башкатов розподіляють механізми державного управління за діяльнісним підходом, а саме: за напрямками суспільної діяльності, за видами суспільної діяльності, за типами/напрямами, за видами та засобами реалізації, а також за принципом ієрархії, на

верхньому (пріоритетному) рівні якої розташовані найбільш загальні явища, процеси й засоби (метадіяльність). Такими, на їхню думку, у державному управлінні є механізми за напрямками суспільної діяльності – політичні, економічні, соціальні, гуманітарні, екологічні, державно-менеджерські. До способів же реалізації механізмів державного управління віднесено як прямі (практичний захід, засіб, інструмент), так і опосередковані (важелі, стимули) [2, с. 75]. В. Башкатов у своєму дослідженні щодо виокремлення системних характеристик механізмів державного управління (за результатами дисертаційних досліджень) подає також узагальнене поле типів та видів механізмів державного управління, а саме (див. табл. 1) [2, с. 76]:

Таблица 1

Типи та види механізмів державного управління

Універсальні механізми	Правові та інституційні	Ресурсні
державне регулювання	організаційні, організаційно-економічні	Фінансові
державна політика	організаційно-правові	матеріально-технічні
державні стратегії та програми	структурно-функціональні	людські, кадрові
реформування	комунікативні, взаємодії	Інформаційні
державна підтримка	інтеграційні, адаптаційні	
демократизація	адміністративно-правові	
антикризові дії		
державне стимулювання		

Такі підходи до механізму державного управління, як в О. Коротич, В. Бакуменка та В. Башкатова, є досить органічними й доцільними у вирішенні управлінських завдань у невеликих елементарних (простих) системах, де є тільки вплив і зворотна інформація між одним суб'єктом та об'єктом [10, с. 39-40]. Тобто правові, економічні, політичні, соціально-психологічні та інші механізми в цьому разі є не окремими, а лише складовими єдиного механізму

державного управління в певній сфері управлінської діяльності. І визначення цих складових залежить головним чином від того, що, як і де намагається врегулювати (реформувати, удосконалити) влада.

В. Бакуменко, В. Князев та ін. автори «Словника-довідника з державного управління» зазначають, що механізми державного управління – це практичні заходи, засоби, важелі, стимули, за допомогою яких органи державної влади впливають на суспільство, виробництво, будь-яку соціальну систему з метою досягнення поставлених цілей. Схема реального механізму державного управління містить цілі, рішення, впливи, дії, результати. Комплексний механізм державного управління вони визначають як систему політичних, економічних, соціальних, організаційних і правових засобів цілеспрямованого впливу органів державного управління [5, с. 125].

На думку Р. Рудніцької та О. Сидорчук [15, с. 52], механізми державного управління – це штучно створена складна система, призначена для досягнення поставлених цілей, що має визначену структуру, сукупність правових норм, методи, засоби, інструменти державного впливу на об'єкт управління. В. Бакуменко та Д. Безносенко зазначають, що механізми державного управління – це практичні заходи, засоби, важелі, стимули, за допомогою яких органи державної влади впливають на будь-які суспільні відносини з метою досягнення поставлених цілей. Механізми державного управління виконують роль механізму суспільного самоуправління. Він може бути відбитий такою послідовною схемою: цілі – завдання – рішення – впливи – дії – результати. При цьому чинники, що впливають на процеси державного управління, можуть бути політичними, економічними, соціальними, культурними відповідно до основних сфер суспільної діяльності. Також відповідно до основних форм державноуправлінської діяльності вони можуть мати політичний, адміністративний і правовий характер. Найчастіше в державному управлінні застосовується комплексний

механізм, що є системою політичних, адміністративних, гуманітарних, економічних, соціальних, організаційних і правових засобів цілеспрямованого впливу органів державного управління.

Також учені вважають, що складовою здійснення державної політики є визначення механізму її реалізації, уключаючи сукупність засобів, методів та ресурсів, які забезпечують виконання запланованих заходів відповідно до поставлених завдань [3, с. 245-246, 249]. На їхню думку, механізм реалізації складається з комплексу заходів – організаційно-управлінських, нормативно-правових, соціально-психологічних. При цьому вони пропонують кілька методологічних підходів до проблеми реалізації державної політики. Якщо розуміти її як лінійний процес, то при цьому організаційними умовами успішного її виконання є: чітка мета діяльності та стандарти виконання функцій; наявність потрібних ресурсів (фінансових, матеріальних, людських тощо); ефективні організаційні структури; розроблені нормативно-правові акти, що регламентують діяльність організацій, їх взаємовідносини та відносини з владними структурами; розгалужені комунікації та система координації діяльності різних структур, які здійснюють процес реалізації політики, зокрема й виконавчої та законодавчої влади, влади на різних рівнях; наявність мотивованого та кваліфікованого персоналу. Якщо ж реалізацію політики розглядати як комплекс дій різноманітних державних структур, то насамперед тут важливу роль відіграють інформаційні системи й канали зворотного зв'язку, що дозволяють дізнаватися про події, а також отримані результати та на їх основі регулювати свою діяльність, виходячи з місії та мети організації. Головною ж роль, на думку дослідників, у здійсненні державної політики відіграють органи виконавчої влади на всіх рівнях. На друге місце зазвичай виходять неурядові організації, що зацікавлені в реалізації певної політики та часто беруть у ній безпосередню участь. Інші

учасники відіграють лише епізодичну роль, що також стосується й органів представницької влади.

Ключовими складовими успіху реалізації державної політики в цій сфері є відносини всередині системи державного управління. Слабкість реалізації помітніше всього виявляється там, де відсутній чіткий поділ владних повноважень між різноманітними органами влади.

З вищезазначеного можна дійти висновку, що для формування дієвого механізму державного управління в будь-якій сфері управлінської діяльності вагомими є взаємозв'язки організаційної складової з політичною, як з погляду інформаційного забезпечення – для ухвалення оптимального управлінського рішення, так і для дальшого впровадження владних рішень на різних рівнях управління – загальнодержавному, регіональному, місцевому, оскільки, як зазначає С. Саханенко, сутністю політичного механізму управління є процес ухвалення рішення [17, с. 25].

Отже, дослідники загалом погоджуються, що механізми державного управління – це складові державного управління. Вони є системою певних засобів організації управлінських процесів і способів впливу на розвиток керованих об'єктів з метою забезпечення виконання запланованих заходів і цілей державного управління (політичне прогнозування, етапи ухвалення державноуправлінських рішень, нормативно-правове забезпечення, методи державного управління тощо); вони відповідно до набору принципів, методів та ресурсів управління можуть бути розподілені на організаційні, правові, економічні, політичні, соціально-психологічні, морально-етичні та комплексні. Крім того, науковці, залежно від галузі управлінської проблеми, вкладають певний набір складових у механізм державного управління, проте більшість із них вказує на включення до кожного механізму державного управління правової та організаційної складових, а також констатують

важливість таких процесів, як етапи ухвалення рішень, політичне прогнозування тощо для вирішення державноуправлінських завдань.

Таким чином, Н. Нижник, С. Мосов, Г.Леліков, О. Коротич, В. Малиновський зазначають, що механізм державного управління має включати такі складові, як методи, засоби та принципи. В. Авер'янов, П. Надолішній, А. Балашов та інші вважають, що основними елементами механізму державного управління є система органів державного управління та система правових норм. В. Білоус зазначає, що цей механізм є системою певних взаємних ланок: політичної (розроблення стратегічного курсу й ухвалення державних рішень тощо); організаційної (адміністративні органи та різноманітні засоби реалізації управлінських рішень тощо). Таким чином, майже кожен із дослідників зазначає, що політична, правова, організаційна ланки мають бути наявні в складі механізму державного управління, тобто визначають їх як базові складові. Добір же методів, принципів і критеріїв механізму державного управління відбувається залежно від управлінської проблеми.

Висновки з даного дослідження. Аналіз досліджень вітчизняних і зарубіжних учених щодо змістового наповнення поняття «механізм державного управління» дав змогу визначити механізми державного управління як складну систему, призначену для досягнення поставлених цілей, що має певну структуру, методи, важелі, інструменти впливу на об'єкт управління з відповідним правовим, нормативним та інформаційним забезпеченням. Нами узагальнено підходи до класифікації механізми державного управління, визначено склад комплексного механізму державного управління, до якого можуть належати економічний, мотиваційний, організаційний, політичний та правовий механізм.

Перспективи подальших розвідок. У перспективі плануємо розглянути теоретичні аспекти реалізації механізмів державного управління у сфері морського та водного транспорту України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Балашов А. М. Державні організації як складова механізму держави: навч. посіб. / [Балашов А. М., Безверхнюк Т. М., Зінкевічус В. О. та ін.] ; за заг ред. П. І. Надолішнього. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, Optimum, 2005. – 228 с.
2. Башкатов В. М. Виділення системних характеристик механізмів державного управління (за результатами дисертаційних досліджень) / В. М. Башкатов // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. праць ОРІДУ. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2008. – Вип. 2 (34). – С. 69-77.
3. Государственное управление: основы теории и организации: учебник / под ред. В. А. Кобзаненко. – М.: «Статут», 2000. – 912 с.
4. Державне управління в Україні: наукові, правові, кадрові та організаційні засади: навч. посіб. / за заг. ред. Н. Р. Нижник, В. М. Олуйка. – Львів : Вид-во Національного університету «Львівська політехніка», 2002. – 352 с.
5. Державне управління: Словник-довідник / За заг. ред.. В. М. Князева, В. Д. Бакуменка. – К.: Вид-во УАДУ, 2002. – 228 с
6. Державне управління: теорія і практика / [за заг. ред. Авер'янова В. Б.]. – К. : Юрінком Інтер, 1998. – 432 с.
7. Кандагура К. С. Механізм державного управління у сфері взаємовідносин влади з інститутами громадянського суспільства. Державне управління: удосконалення та розвиток: електр. наук. фахове. вид. 2015. Вип. 1. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=808>.
8. Коротич О. Б. Механізми державного управління: проблеми теорії та практичної побудови / О. Б. Коротич // Вісник НАДУ. – 2006. – № 3. – С. 79 – 84.
9. Коротич О. Класифікація та зміст механізмів управління державою / Коротич Олена // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. праць ОРІДУ.– Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2006. – Вип. 2 (26). – С. 122-128.
10. Іжа М. М. Організаційно-правові засади державного управління: навч. посіб. / М. М. Іжа, Т. І. Пахомова, Я. О. Різникова. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2008. – 308 с.
11. Кривенко І. «Механізм» як категорія і його сутність у процесі державного управління / І. Кривенко // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. праць ОРІДУ. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2006. – Вип. 1 (25). – С. 4-10.
12. Малиновський В. Я. Словник термінів і понять з державного управління / В. Я. Малиновський. – К. : Атіка, 2005. – 240 с.
13. Політологія: [підручн. для вищ. навч. закладів] / за заг. ред. Ю. І. Кулагіна, В. І. Полуріза. – К. : Альтерпрес, 2002. – 612 с.
14. Приходченко Л. Л. Сутність понять механізмів держави, державного управління та державного регулювання / Приходченко Людмила // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. праць ОРІДУ.– Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2008. – Вип. 3 (35). – С.61-68.

15. Рудницька Р. М. Сутність та зміст механізмів державного управління та принципів їх функціонування / Р. М. Рудницька, О. Г. Сидорчук // Публічне управління: теорія та практика. – 2014. Вип. 4 – С. 50-60.
16. Радченко О. В. Категорія “механізм” у системі державного управління. Держава та регіони. Серія “Державне управління”. наук.-виробн. журн. Запоріжжя, 2009. №. 3. С.64–69.
17. Саханенко С. Є. Політичне управління містом в умовах самоврядування: Монографія / С. Є. Саханенко. – Одеса : ОФ УАДУ, 2001. – 380 с.
18. Советский энциклопедический словарь / [науч.-ред. совет: А. М. Прохоров (пред.), М. С. Гиляров, Е. М. Жуков и др.]. – М.: «Советская энциклопедия», 1980. – 1600 с. [С илл].
19. Сюта О. В. Про деякі напрями вдосконалення механізмів державного управління сферою етнонаціональних стосунків / О. В. Сюта // Демократичні стандарти врядування й публічного адміністрування: матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю (4 квітня 2008 р., Львів): [У 2 ч.]. – Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2008. – Ч.2. – С.272 – 276.
20. Тлумачний словник української мови / [уклад. Ковальова Т.В., Коврига Л.П.]. – Х. : Синтекс, 2005. – 672 с.
21. Управління суспільним розвитком: словник-довідник / за заг. ред. А. М. Михненка, В. Д. Бакуменка; [уклад.: В. Д. Бакуменко, С. О. Борисевич, О. А. Бутрін та ін.]. – К. : Вид-во НАДУ. – 2006. – 210 с. – [Бібліогр.: 67 назв].

Statement of the problem. The practice of public administration needs to comprehend the theoretical foundations of state governance mechanisms. Without disclosure, the mechanisms of public administration can not solve the problem of increasing its efficiency, because the effectiveness of the public administration system depends on the availability of effective mechanisms that allow for coordinated, purposeful and effective leadership of the public processes of the state.

Urgency. In this regard, the practical significance and relevance of the problem of determining the content of the mechanisms of public administration and their classification is not in doubt. The term public administration mechanisms are widely used, but the essence, content and structure of it are not disclosed.

The purpose of the article is to work out theoretical approaches to the definition of the concept of mechanisms of public administration.

Our task was to study the views of scientists on the interpretation of the notion of mechanisms of public administration and to generalize existing approaches to the classification of public administration mechanisms.

Summary. The formation of an effective mechanism of public administration in any sphere of management activity is important for the relationship between the organizational component and the political one, from the point of view of information provision - for the adoption of an optimal managerial decision and for the further implementation of power decisions at various levels of government – the national, regional, local.

Researchers agree that the mechanisms of public administration are components of public administration. They are a system of certain means of organizing management processes and ways of influencing the development of managed objects in order to ensure the implementation of planned activities and objectives of public administration; they, in accordance with a set of principles, methods and management resources, can be divided into organizational, legal, economic, political, socio-psychological, moral, ethical and complex.

Conclusions and outcomes. The analysis of researches of domestic and foreign scientists concerning the content content of the concept of the mechanism of state administration has made it possible to determine the mechanisms of state administration as a complex system designed to achieve the goals, which has a certain structure, methods, levers, instruments of influence on the object of management with the relevant legal, normative and information support.